

А. Страшимировъ.

Малкитѣ туристи

„Лъджи.“

Вие не знаете, какъ изгрѣва месечината въ полето между Бургасъ и Айтоската планина! Това поле е продължение на Анхиалската степъ и е сжщо безводна, безъ сѣнки и съ висока трева. Ние навлѣзохме въ нея веднага, щомъ напуснахме Бургасъ. Придружаваха ни десетина момчета. Пѣяха, блѣскаха се, вадѣха си прѣкори — шумъ и смѣхъ. И нѣкой извика:

— И-и, гледайте!

Обърнахме се на изтокъ. Нѣйде иззадъ соленото море се задаваше нѣкакво магическо сжщество отъ медно-червенъ цвѣтъ. Е, нѣмаше какъ да се излѣжемъ, разбира се: месечината е. Но елате да видимъ, такъва ли е тя навсѣкжде? Мене ми се стори, че тамъ, иззадъ морето, се дига нѣщо таинствено и зловещо. Всички млъкнахме: обояхме се! А после — за себе си казвамъ — лицето ми се отпусна и се усмигнахъ, безъ да ща.

Сжщото трѣбва да бѣше и съ всички други. Защото нѣкой извика:

— Хей, хайде да вечеряме!

И веднага извихме голѣмо коло. А после забравихме медночервената месечина, която се надигаше иззадъ морето.

И-и, какво ли не бѣха изпросили отъ майкитѣ си тия момчета за вечеря! Едно бѣше задигнало